

Abstrakt

Cílem této práce bylo vytvořit metodiku práce ergoterapeuta u pacientů s myoelektrickou protézou, která se využívá nejen u pacientů po amputaci horní končetiny, ale i u pacientů s vrozenou vývojovou vadou horní končetiny. V České republice neexistuje komplexní metodika, která by uceleně prezentovala informace o ergoterapii a myoelektrických protézách horních končetin, navzdory velkému počtu zahraničních studií vztahujících se k této problematice.

Myoelektrická protéza využívá principu snímání myoelektrických signálů, které jsou následně transformovány na motorický výstup v terminální části protézy. Ergoterapeutická intervence začíná již ve fázi preprotetické, kdy ergoterapeut hodnotí obecný potenciál k využití myoelektrické protézy a snímá myoelektrické signály z reziduálního pahýlu. Ve fázi interprotetické se ergoterapeut věnuje nácviku běžných denních činností s využitím cvičené myoelektrické protézy a tréninku reziduálního pahýlu. Fáze postprotetická obsahuje ergoterapeutická hodnocení a testování, která se zaměřují na pacientovy schopnosti myoelektrické kontroly, zapojení protézy do běžných denních činností a na Školu úchopu. V rámci Školy úchopu se ergoterapeut věnuje tréninku provedení úchopu v oblasti tempa, síly stisku a cílených pohybů.

Praktická část je tvořena třemi kazuistikami, které prokazují ergoterapeutickou intervenci v praxi v rámci jednotlivých fází. Dále jsou zpracovány české a zahraniční rozhovory, které poukazují na rozdílnost ergoterapeutické intervence u pacientů s myoelektrickou protézou v České republice a Spolkové republice Německo.